

Sygn. akt III AUa 6/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Górska
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka (spr.) SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2018 r. w Szczecinie

sprawy M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przyznanie emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 31 października 2017 r. sygn. akt VI U 481/17

1. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie,
2. zasądza od M. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górska SSA Barbara Białecka

Sygn. akt 6/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 03.07.2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił M. K. prawa do emerytury w tzw. obniżonym wieku emerytalnym. W uzasadnieniu wskazał, iż ubezpieczony nie udowodnił 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych, nie osiągnął wieku emerytalnego oraz nie przedłożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych w OFE za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony, wskazując że spełnia wszystkie warunki do przyznania prawa do emerytury, w szczególności posiada wymagany okres pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony wnosił o uwzględnienie w tym zakresie okresu od dnia 02.07.1995 r. do 28.02.1997 r., kiedy pracował jako spawacz.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że brak jest dowodów potwierdzających w spornym okresie wykonywanie pracy spawacza, w tym wskazujących na posiadanie przez ubezpieczonego uprawnień do wykonywania takiej pracy.

Wyrokiem z 31 października 2017 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 3 lipca 2017 roku w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu M. K. prawo do emerytury od 26 października 2017 roku.

Sąd Okręgowy ustalił, że M. K. urodził się w dniu (...). Na dzień 01.01.1999 r. posiadał bezsporny ogólny okres ubezpieczenia wynoszący 26 lat, 3 miesiące i 17 dni okresów składkowych i uzupełniających, w tym 11 lat, 6 miesięcy i 21 dni stażu pracy w warunkach szczególnych. W dniu 26.10.2017 r. wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Ubezpieczony w dniu 15.02.1986 r. ukończył kurs podstawowy spawania łukowego. W okresie od 02.07.1983 roku do 30.04.1991r. pozostawał zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w G.. Ubezpieczony od dnia 15.02.1986 r. do dnia 04.09.1988 r. oraz od dnia 01.06.1990 r. do dnia 30.04.1991 r. pracował jako spawacz stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie od dnia 05.09.1988 r. do dnia 31.05.1990 roku przebywał na bezpłatnym urlopie i pozostawał zatrudniony w (...)B. G..

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonego za uzasadnione. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd wskazał treść przepisu art. 184 ust. 1 i 2 i art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz. 1383) oraz § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.). Sąd nadto wskazał, że w wykazie A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w dziale XIV prace różne pod poz. 12 ujęte zostały prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym.

Sąd I instancji zważył, iż ubezpieczony wykazał spełnienie wszystkich przesłanek warunkujących przyznanie mu świadczenia emerytalnego. Na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego M. K. pracy w warunkach szczególnych Sąd przeprowadził dowód z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego, książeczki spawacza, dokumentów zalegających w aktach organu rentowego, zeznań świadków A. B. (1), A. B. (2) oraz przesłuchania ubezpieczonego.

Na podstawie książeczki spawacza, Sąd ustalił, że w dniu 15.02.1986 r. ubezpieczony ukończył kurs podstawowy spawania łukowego. W oparciu o akta osobowe Sąd ustalił, że w okresie od 02.07.1983 roku do 30.04.1991 ubezpieczony pozostawał zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w G.. Stanowisko ubezpieczonego określane było jako spawacz, ślusarz – spawacz oraz ślusarz. Dokumenty te potwierdzały również, że ubezpieczony przez cały okres zatrudnienia pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, poza okresem od dnia 05.09.1988 r. do dnia 31.05.1990 roku, kiedy przebywał na bezpłatnym urlopie i pozostawał zatrudniony w (...) B. G..

Nadto Sąd Okręgowy wskazał, że w toku postępowania świadkowie A. B. (1) i A. B. (2) jednolicie zeznali, że ubezpieczony w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) w G. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz. Wyjaśnili, że ubezpieczony pracował w brygadzie spawaczy. Spawacze, w tym ubezpieczony, zajmowali się wyłącznie spawaniem konstrukcji metalowych i nie wykonywali prac pomocniczych. Natomiast ślusarze wykonywali prace przed spawaczami poprzez przygotowanie materiału. Powyższe okoliczności potwierdził ubezpieczony, który

zaznaczył, że w trakcie zatrudnienia cały czas spawał konstrukcje, a na budowie eksportowej był ślusarzem i spawaczem.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż jednoznacznie można stwierdzić, że ubezpieczony od dnia 15.02.1986 r. do dnia 04.09.1988 r. oraz od dnia 01.06.1990 r. do dnia 30.04.1991 r. pracował jako spawacz stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Powyższe wynikało zarówno z akt osobowych ubezpieczonego jak i zeznań przesłuchanych świadków. Jednocześnie Sąd zwrócił uwagę, że ubezpieczony w w/w okresie posiadał uprawnienia spawacza. Tym samym wobec tego, że w wykazie A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w dziale XIV prace różne pod poz. 12 ujęte zostały prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym Sąd uznał, iż w w/w okresie ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

Sąd ustalił, iż podlegający zaliczeniu okres łącznie z bezspornym okresem pracy w warunkach szczególnych wynosił 15 lat i 9 dni. Sąd nie zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych dalszego okresu pracy ubezpieczonego tj. 05.09.1988 r. do dnia 31.05.1990 r., gdyż jak przyznał sam ubezpieczony wykonywał prace jako ślusarz-spawacz w tym okresie. Sąd nie uwzględnił również okresu od dnia 02.07.1983 r. do dnia 14.02.1986 r. albowiem ubezpieczony nie posiadał, w tym okresie uprawnień spawacza. Natomiast zeznania świadków, co do konieczności ich posiadania były jednoznaczne.

Sąd Okręgowy uznał, że dokumentacja znajdująca się w aktach sprawy, w tym w aktach osobowych ubezpieczonego była miarodajna dla dokonania ustaleń w sprawie. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków jako spójnym i logicznym. Sąd miał na uwadze, że świadkowie pracowali z ubezpieczonym, widzieli go przy wykonywanej pracy oraz szczegółowo opisali czynności ubezpieczonego. Jednocześnie Sąd uznał za wiarygodne przesłuchanie ubezpieczonego w charakterze strony, bowiem jego zeznania były logiczne i zgodne z zeznaniami świadków.

Z uwagi na powyższe Sąd przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 26.10.2017 r., czyli od dnia spełnienia wszelkich przesłanek warunkujących prawo do emerytury tj. złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się organ rentowy. W wywiedzionej apelacji zarzucił rozstrzygnięciu jednocześnie naruszenie przepisów art. 227 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c., polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w wyniku błędnego przyjęcia, że treść materiału dowodowego uzasadnia zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie ubezpieczonemu spornego prawa w sytuacji, gdy takich podstaw nie było, a w tym zakresie bezzasadne przyjęcie, że w spornym okresie ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach oraz spełnił wszystkie przesłanki przyznania spornego prawa w sytuacji, gdy takich podstaw nie było, w tym zakresie pominięcie treści książeczki spawacza ubezpieczonego, wskazującej na egzamin i nabycie uprawnień do spawania w dniu 14 marca 1994 r., bezzasadne oparcie rozstrzygnięcia na wybiórczych zeznaniach ubezpieczonego i świadków A. B. (1) oraz A. B. (2), ponadto pominięcie treści kart wynagrodzeń dotyczących spornego okresu, wskazujących na stanowiska pracy „ślusarz”, pominięcie, że ubezpieczony według stanu na dzień wydania spornej decyzji nie osiągnął wieku emerytalnego oraz bezzasadne przyjęcie, że ubezpieczony złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, co skutkowało błędnym ustaleniem podstawy faktycznej rozstrzygnięcia i naruszeniem także przepisów art. 316 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. i art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., które to uchybienia miały istotny wpływ na wynik sprawy.

Mając na uwadze powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania. Ewentualnie apelujący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego jej rozpoznania. Apelujący wniósł także o zasądzenie od strony przeciwnej na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, że z treści książki spawacza ubezpieczonego wynika, iż zdał on wymagany egzamin i nabył uprawnienia spawacza w dniu 14.03.1994 r. W dniu 15.02.1986 r. ubezpieczony odbył tylko przeszkolenie spawalnicze. W książeczce nie ma wpisów i poświadczeń pracy spawacza przez zakład pracy. Nadto organ rentowy wskazał, że świadek A. B. (1) zeznał, że nie sprawdzał uprawnień innych osób w brygadzie, ubezpieczony pracował z nim w brygadzie, ale z przerwami. Ubezpieczony pracował w różnych miejscach, miał przerwy w zatrudnieniu z powodu wyjazdów i nie wie co wtedy robił. Świadek A. B. (2) zeznał, że sam był spawaczem, malarzem, co przeczy zeznaniom świadka A. B. (1), że w brygadzie byli tylko spawacze. Świadek ten również nie pracował z ubezpieczonym cały czas, bowiem wyjeżdżał za granicę. Sąd pominął również treść kart wynagrodzeń dotyczących spornego okresu zatrudnienia, z których wynika charakter zatrudnienia ślusarza lub brak jest wpisów w tym zakresie.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się uzasadniona i doprowadziła do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Kwestią poddaną pod rozagę Sądu było zatem rozważanie, czy ubezpieczony wykazał przesłankę legitymowania się okresem co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach dla uzyskania prawa do emerytury z tego tytułu. Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej pracownikiem zatrudnionym w szczególnych warunkach, jest pracownik zatrudniony przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne bądź otoczenia, lecz uregulowania omawianego artykułu nie precyzują szczegółowych przesłanek nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Natomiast art. 32 ust. 4 ustawy odsyła w tej materii do dotychczasowych przepisów, którymi są przepisy rangi ustawy lub wydane na mocy delegacji ustawowej (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r., III ZP 30/01, OSNP 2002 Nr 10, poz. 243). Aktem prawnym normującym tę problematykę jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych, ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów. W świetle art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pracami w szczególnych warunkach nie są bowiem wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo wymienione w tymże rozporządzeniu. Przepis § 1 ust. 1 rozporządzenia stanowi zresztą, że akt ten ma zastosowanie do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do niego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r., IUK 393/10).

Przewidziane w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach prawo do emerytury w niższym niż określony w art. 27 tej ustawy wieku emerytalnym jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący

zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (por. między innymi wyroki z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 258/06, OSNP 2008 Nr 5-6, poz. 81; z dnia 17 września 2007 r., III UK 51/07, OSNP 2008 Nr 21-22, poz. 328; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, Lex Nr 375653; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, Lex Nr 483283; z dnia 13 listopada 2008 r., II UK 88/08, niepublikowany; z dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09, Lex Nr 509022). Podzielając takie rozumienie instytucji emerytury z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach, należy stwierdzić, że wyłącznie takie czynności pracownicze, które są wykonywane w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, kwalifikują pracę jako wykonywaną w szczególnych warunkach. Znaczące są przy tym stopień uciążliwości owych czynników oraz wymagania wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia. Jedynie, jeśli czynności te wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu. Z uwagi na wyjątkowość regulacji wykonywanie pracy w warunkach szczególnych nie może zostać tylko uprawdopodobnione, ale musi zostać wykazane w sposób niezbity i niebudzący jakichkolwiek wątpliwości.

Mając na uwadze treść art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej i powołane wyżej regulacje należy wskazać, że ubezpieczony udowodnił ogólny okres ubezpieczenia w wymiarze co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w dniu wyrokowania osiągnął wymagany wiek, a także złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa. Kwestią sporną było ustalenie, czy wykonywał on przez 15 lat pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze.

Na okoliczność wykonywania przez M. K. pracy w tym charakterze Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z przesłuchania świadków, dokumentacji pracowniczej znajdującej się w aktach organu rentowego, akt osobowych i przesłuchania samego ubezpieczonego.

W pierwszej kolejności należało zatem ustalić, czy w spornym okresie od 15.02.1986 r. do 4.09.1988 r. oraz od 1.06.1990 r. do 30.04.1991 r. ubezpieczony pracował wyłącznie w charakterze spawacza, czy też wykonywał inne czynności, a co za tym idzie, czy Sąd Okręgowy zasadnie okres ten zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych. Jak wskazano wcześniej, prawo do emerytury w wieku obniżonym jest przywilejem, w związku z czym powinno być wyraźnie przez stronę udokumentowane. To na ubezpieczonym ciążył obowiązek wykazania, że w spornym okresie świadczył stale pracę w warunkach szczególnych.

Prace w warunkach szczególnych uprawniające do emerytury w wieku obniżonym określone są w rozporządzeniu z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Z załącznika do rozporządzenia - wykaz A, dział XIV, poz. 12, wynika, że prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowowodorowym uznane zostały za prace o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości. Nie dotyczy to prac innych składających się obok pracy spawalniczej na ostateczny rezultat całego procesu produkcyjnego. Tylko czynności, które funkcjonalnie (przedmiotowo) łączą się z pracą przy spawaniu mogą być kwalifikowane, jako prace przy spawaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 r., II UK 103/11, Lex 1130388, z 15 grudnia 2011 r. II UK 106/11, Lex 1130389, z 29 stycznia 2008 r., I UK 192/07, OSNP 2009/5-6/79).

Przede wszystkim zauważyć należy, że w aktach osobowych stanowiących materiał dowodowy w sprawie znajdują się dokumenty, które wskazują na wykonywanie przez ubezpieczonego pracy również na stanowisku ślusarza. Z angaży wynika, że:

- z dniem 1.11.1986r. ubezpieczonemu powierzono obowiązki ślusarza, co wiązało się ze zmianą stawki zaszeregowania,
- z dniem 1.04.1987r. ubezpieczonemu powierzono obowiązki ślusarza, co wiązało się również ze zmianą stawki zaszeregowania,
- z dniem 1.09.1987r. ubezpieczonemu powierzono obowiązki ślusarza, co wiązało się ze zmianą stawki zaszeregowania,

- z dniem 1.01.1991r. ubezpieczonemu powierzono obowiązki ślusarza-spawacza, co wiązało się ze zmianą stawki zaszeregowania.

Sąd Apelacyjny nie podzielił natomiast stanowiska apelującego co do twierdzeń, że ubezpieczony przed 1994r. nie miał uprawnień spawalniczych. Z zapisów znajdujących się w książce spawacza na str. 2 wynika, że ubezpieczony w lutym 1986r. ukończył podstawowy kurs spawania łukowego a w marcu 1994 r. ukończył ponadpodstawowy kurs spawania łukowego elektrodą Bi E. Nie można zatem przyjąć, że przed 1994r. ubezpieczony nie miał nawet podstawowych uprawnień do spawania. W książce nie znajdują się natomiast żadne adnotacje dotyczące przebiegu pracy spawalniczej ubezpieczonego.

Zeznania ubezpieczonego zatem przeczą temu, co znajduje się w jego aktach osobowych. Podnosi on, iż cały czas wykonywał pracę wyłącznie na stanowisku spawacza. Tym zeznaniami jednak nie sposób dać wiary, gdyż w dokumentach wykazane są także inne stanowiska pracy. Co więcej, należy zwrócić uwagę, że książeczka spawacza rejestruje przebieg pracy zawodowej. Gdyby ubezpieczony, jak sam podaje, wykonywał przez wiele lat jedynie obowiązki spawacza, w pełnym wymiarze czasu pracy, to w dokumencie tym znalazłoby się tego odzwierciedlenie. Sąd Apelacyjny nie wyklucza, że w spornym okresie prace spawacza były przez ubezpieczonego wykonywane, jednakże nie zostało wykazane, że wykonywał tę pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Brak jest jakichkolwiek dokumentów źródłowych, które by potwierdzały, że praca spawacza była wykonywana 8 godzin dziennie.

Również dowód z zeznań świadków nie może podważyć tego, co znajduje się w dokumentach. Jednak w niniejszym postępowaniu słuchani świadkowie nie potwierdzili w sposób niebudzący wątpliwości, że ubezpieczony wykonywał jedynie prace spawacza. Świadkowie co prawda, zeznawali że ubezpieczony wykonywał prace spawacza, jednakże nie można pominąć twierdzeń A. B. (1), że ubezpieczony pracował w różnych miejscach, miał przerwy w zatrudnieniu z powodu wyjazdów i nie wie co wtedy robił.

Reasumując, uznać należy, że Sąd Okręgowy błędnie ocenił zgromadzone w postępowaniu dokumenty pracownicze, akta osobowe i zeznania świadków oraz samego ubezpieczonego. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdza, aby ubezpieczony w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace w szczególnych warunkach. Przyjąć zatem należy, że spornego okresu zatrudnienia ubezpieczonego nie można uznać za pracę w warunkach narażających jego zdrowie na szkodliwe czynniki stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd Apelacyjny nie neguje, że ubezpieczony mógł pracować jako spawacz w spornym okresie, ale brak jest materiału dowodowego, który potwierdzałby, że w takim charakterze praca była świadczona w pełnym wymiarze czasu pracy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 108 § k.p.c. w zw. z art. 98 i art. 99 k.p.c., ich wysokość ustalając na podstawie § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.).

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górka SSA Barbara Białecka